

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-225/20-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa direktorica Odjela za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Lokve, Lokve, Šetalište Golubinjak 6, koju zastupa radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 10. ožujka 2021.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP I-344-03/16511/653, URBROJ: 376-05-3-20-18 od 27. svibnja 2020. godine.
- II. Nalaze se tužitelju da zainteresiranoj osobi naknadi trošak odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn, u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.
- III. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem od 27. svibnja 2020. godine se, pod točkom I. izreke, utvrđuje da je infrastrukturni operator i ima pravo nerazvrstanim cestama navedenim u Odluci Općinskog vijeća o nerazvrstanim cestama i javnim prometnim površinama na području Općine Lokve (KLASA: 340-01/12-01/01, URBROJ: 2112-02/1-12-1 od 04.12.2012.), Evidenciji komunalne infrastrukture, Potvrdi Općine Lokve, Jedinstveni upravni odjel (KLASA: 340-01/20-01/2, URBROJ: 2112-02/5-20-1 od 8.04.2020.), koje su sastavni dio ovog rješenja, na kojim nerazvrstanim cestama i javnim prometnim površinama ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI), prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, JLS Lokve, br. 24/17, 01022017 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja.

U točki II. izreke se utvrđuje količina i vrsta EKI, a u točki III. izreke se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnine iz navedenog rješenja, a u skladu s podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog

odjela Delnice ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Delnice, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2. 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom IV. izreke utvrđuje se da Općina Lokve ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 30. prosinca 2015. godine, a u točki V. izreke se obvezuje da u roku od 8 dana od primitka tog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Općini Lokve.

Točkom VI. izreke se obvezuje u roku 8 dana od primitka rješenja platiti Općini Lokve naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za 1., 2., 3., 5. i 6. godinu. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

U točki VII. izreke se obvezuje Općina Lokve omogućiti | ostvarivanje puta na nekretninama iz tog rješenja.

Osporeno rješenje tužitelj pobija tužbom zbog povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi navodi u bitnom da tuženik nije imao osnove za donošenje dopunskog rješenja obzirom da se radi o novom upravnom postupku pred tuženikom pokrenutom novim zahtjevom Općine Lokve slijedom čega tuženik može utvrditi obvezu tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta isključivo od dana podnošenja novog zahtjeva Općine Lokve, a novi zahtjev je tuženik zaprimio 13. svibnja 2020. godine. Prvobitnim rješenjem od 6. studenoga 2018. tuženik je utvrdio da je tužitelj infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nekretninama koje su se na dan donošenja prvobitnog rješenja nalazile u vlasništvu/suvlasništvu Općine Lokve prema evidenciji Općinskog suda u Rijeci, Zemljišno-knjižnog odjela Delnice dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenom u Elaboratu za pravo puta od 1. veljače 2017. godine. Točkom IV. izreke prvobitnog rješenja utvrđeno je da Općina Lokve ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta od 30. prosinca 2015. godine. Donošenjem prvobitnog rješenja tuženika koje je doneseno temeljem zahtjeva Općine Lokve od 6. studenoga 2018. riješeno je o pravima i obvezama tuženika i Općine Lokve kao strankama u tom konkretnom upravnom postupku čime je upravni postupak pred tužiteljem okončan. Međutim, ovdje pobijanim dopunskim rješenjem tuženik rješava o pravima i obvezama tužitelja i Općine Lokve u odnosu na nekretnine za koje je Općina Lokve, tek po podnošenju novog zahtjeva 13. svibnja 2020., dostavila dokaz o vlasništvu odnosno pravu upravljanja. Obzirom da Općina Lokve dokaz o vlasničko-pravnom statusu predmetnih nekretnina nije dostavila u upravnom postupku koji je prethodio donošenju prvobitnog rješenja iste, sukladno Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta, nisu bile predmet tog postupka slijedom čega ne mogu biti niti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Predlaže Sudu da usvoji tužbu i poništi osporeno rješenje te da upravna tužba ima odgodni učinak.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi razloge zbog kojih tužbene navode smatra u cijelosti neosnovanima, pri tom se poziva na niz presuda Visokog upravnog suda u kojima je izraženo stajalište kojeg se u potpunosti pridržavao tuženik u donošenju osporenog rješenja.

Ističe da je praksa donošenja djelomičnih rješenja u odnosu na dio zahtjeva (zemljišno-knjižno vlasništvo nekretnina) te naknadno donošenje končanih i dopunskih rješenja u odnosu na preostali dio zahtjeva (izvanknjižno vlasništvo nekretnina) i ispravna i zakonita kao i datum od kojeg teče naknada za pravo puta. Praksu je potvrdio sud u nizu

svojih presuda. Zahtjev Općine Lokve od 30. prosinca 2015. odnosi se na utvrđivanje infrastrukturnog operatora, količine elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme i utvrđivanje naknade za pravo puta na svim nekretninama u vlasništvu i općem dobru pod upravljanjem Općine. Razlog za donošenje dopunskog rješenja je taj što prvobitnim rješenjem koje je tuženik donio 6. studenoga 2018. nisu riješena sva pitanja u vezi s navedenom upravnom stvari. Konkretno, prvobitnim rješenjem je utvrđen infrastrukturni operator i količina EKI kao i naknada za pravo puta u odnosu na one nekretnine za koje je temeljem dostavljenih dokaza utvrđeno da su u vlasništvu Općine. Ostale nekretnine obuhvaćene Elaboratom o pravu puta, za koje Općina nije dostavila dokaz o vlasništvu, nisu riješene prvobitnim rješenjem. Tuženik nije prvobitnim rješenjem odbio zahtjev Općine u odnosu na ostale nekretnine niti obustavio upravni postupak. Kako je Općina 13. svibnja 2020. dostavila dodatne dokaze o izvanknjižnom vlasništvu nekretnina, koji se odnose na istu upravnu stvar i obuhvaćene su zahtjevom Općine od 30. prosinca 2015., tuženik je prihvatio dodatne dokaze Općine i pozivajući se na članak 100. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku nadopunio prvobitno rješenje. Ističe da nije točna tvrdnja tužitelja da je 13. svibnja 2020. Općina podnijela novi zahtjev. Posljedično, datum od kojega teče naknada za pravo puta za nekretnine za koje je Općina naknadno dostavila dokaze o izvanknjižnom vlasništvu utvrđenje kao i u prvobitnom rješenju jer se dopunsko rješenje smatra sastavnim dijelom prije donesenog rješenja.

Tvrdnja tužitelja da je donošenjem prvobitnog rješenja okončan postupak pred tuženikom bila bi točna samo uz uvjete da je tuženik prvobitnim rješenjem odbio zahtjev Općine u odnosu na nekretnine obuhvaćene zahtjevom od 30. prosinca 2015. za koje Općina tijekom postupka nije dostavila dokaz o vlasništvu ili je obustavila upravni postupak u odnosu na ostatak zahtjeva Općine. Kako navedene nekretnine nisu riješene prvobitnim rješenjem opravdano je primijenjen članak 100. stavak 2. ZUP-a i doneseno osporeno rješenje. Stoga smatra da je neosnovan prigovor tužitelja kako je tuženik pogrešno utvrdio datum početka tuženikove obveze plaćanja naknade za pravo puta u osporenom rješenju jer je naknadu za pravo puta trebalo definirati najranije od dana izdavanja potvrde/odluke nadležnih tijela temeljem kojih se dokazuje vlasničko pravni status.

Stoga predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Tuženik se također protivi odgodi izvršenja osporenog rješenja jer tužitelj nije dokazao ispunjavanje uvjeta za odgovni učinak tužbe propisanih člankom 26. stavkom 2. Zakona o upravnim sporovima, te iznosi samo paušalnu tvrdnju da bi izvršenjem osporenog rješenja isplatio Općini naknadu za pravo puta za razdoblje za koje nema pravo sukladno primjenjivim propisima čime bi tužitelju bila nanesena šteta. Navedena tvrdnja je hipotetske prirode i ne može se uzeti u obzir u prilog tvrdnji da tužitelju uistinu prijete šteta u smislu članka 26. stavka 2. ZUS-a.

Zainteresirana osoba Općina Lokve u odgovoru na tužbu smatra navode tužbe neosnovanim iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. Predlaže Sudu da tužbeni zahtjev odbije uz naknadu troška za sastav odgovora na tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu Sud nije vezan razlozima tužbe, na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja sukladno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS) Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Naime, osporeno rješenje tuženika doneseno je na zahtjev zainteresirane osobe Općine Lokve za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku

infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe kao i da se utvrdi visina naknade prava puta za istu.

Odredba članka 12. stavka 1. točke 11. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08. – 72/17.) propisuje nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Člankom 29. ZEK-a, u stavku 1., propisano je da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 2. tog Zakona plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. toga članka naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. toga Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro na cijelom području Republike Hrvatske.

U konkretnom slučaju nije sporno da je ranijim rješenjem tuženika od 6. studenoga 2018. godine tužitelj utvrđen infrastrukturnim operatorom na nekretninama koje su u vlasništvu Općine Lokve, a temeljem zahtjeva od 30. prosinca 2015. godine. Također nije sporno da je Općina Lokve 13. svibnja 2020. dostavila dodatne dokaze o izvanknjižnom vlasništvu nekretnina koje se odnose na istu upravnu stvar, a obuhvaćene su istim zahtjevom Općine od 30. prosinca 2015. godine, koji tuženik nije odbio pa je stoga mogao donijeti osporeno rješenje pozivom na odredbu članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.). Naime, prema odredbi članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka može se na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena.

Budući da je tuženik osporeno rješenje rješavao o onim dijelovima zahtjeva koji nisu riješeni prvobitnim rješenjem to je pravilno postupio kad je donio osporeno rješenje i utvrdio obvezu tužitelja na plaćanje naknade od dana podnošenja prvobitnog zahtjeva odnosno od 30. prosinca 2015. godine.

Radi navedenog osporeno rješenje se ne može ocijeniti nezakonitim pa tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan. Također, nije osnovan zahtjev tužitelja za odgovornim učinkom tužbe budući da nisu ispunjene pretpostavke propisane člankom 26. stavkom 2. Zakona o upravnim sporovima kako to pravilno navodi i tuženik u odgovoru na tužbu.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 79. stavka 1. ZUS-a.

U Zagrebu 10. ožujka 2021.

PRIJEMNI ŠTAMBILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primijeno: 31.05.2021. 08:46 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstveno jedinica:	
034-07/20-01/36	376-08/HP	
Službeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-21-03	0	

d2701597

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost opravka 3 ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić